

Սլանան, ելանեն յերկինս,
Գանկատ առնեն Աստուածորդոյն:

Մարդ կայ թութունի է պաքրի,
Յօրն խմէ դալիոն յիտուն,
Չծուխն կլանէ, գնայ յորովայն,
Անդէն փոխէ դարձեալ քան զշուն:

Չձեռքն ի բանէ գործէ կտրեր,
Ընկեր եղեր դիւաներուն,
Օղու-ուշախն են զարընճի
Եւ կտոր մի հաց չկայ իւր տուն:

Գիշերն երբ միտն անկանի,
Կու տապկտայ, չի տանի քուն,
Ելնի, նստի, չախմախ զարնէ
'Ի ագահ խմէ զայն պիղծ թութուն:

Սուտ քահանայք կան յաշխարհիս,
Խմեն, զեխին զայն պիղծ թութուն,
Նման են չար քահանայիցն
'Ի ընկերակից հրեից դասուն:

Նստին խմեն հրապարակաւ,
Յաչեն 'ւ ոռնան քան զգեհի շուն,
Իւր դալիոնն է սեւ մարմար,
Կօթն ապանօս է եւ նախշուն:

Աշխարհականքն զայն տեսանեն,
Յամարձակեալ յարին ի նոյն,
Ասեն` Երեցն կարդացող,
Մեք եմք անգետ, նա է գիտուն:

Նա է հովիւ, մեք եմք ոչխար,
Ընդ որ նա գնայ, մեք ի հետն ի տուն,